

Colaj cu suflete

Măine o să trimit o cutie cu bomboane în cancelarie!' îmi spune George zâmbind din toată ființa lui. Eu stăteam la catedră, corectându-le caietele, ei dădeau un test și am avut pornirea să văd când sunt zilele lor de naștere. A lui George era a doua zi. După ce i-am spus că îmi pare rău că nu voi avea oră cu ei , să primesc o bomboană, el m-a întrebat dacă sunt la școală, ca să-mi-o ofere.

Desigur, bomboana a fost pretextul meu; nu asta vroiam, ci bucuria din ochii lui.

De câte ori intru la ei în clasă, îmi reamintesc (cum) să mă bucur.

Cei mici își manifestă bucuria descătușat, o simt întreagă și o arată , o oferă neștiutori de ea, fără mască.

Eu folosesc clasa ca pe o oglindă: aștept să îmi reflecte ceea ce le dau, ceea ce văd în ei. Iar eu văd în toți suflete calde, care au nevoie de îndrumare. Este un exercițiu pe care îl fac din dorința de a-i transforma pe cei care au o traumă , de fapt, nu de transformare au nevoie, ci de aducerea la suprafață a ceea ce sunt cu adevărat. Ei își manifestă trauma printr-un comportament ce transmite mesaje greșite.. Sunt acei copii care țipă după ajutor, după iubire și atenție dar nu știu cum să le ceară și atunci aleg să se facă respinși.

De ce au o traumă? Pentru că au părinți alcoolici, pentru că părinții lor sunt plecați în străinătate, pentru că nu sunt iubiți, pentru că nu au modele pozitive, nu sunt încurajați..., pentru că profesorii, oameni și ei, au renunțat să-și dorească să-i ajute și să creadă în ei. Astfel, copiii sunt condamnați să urmeze un singur drum.. În viitor, vor da naștere altor copii pe care nu vor ști să-i educe, iubească, încurajeze să fie cea mai bună versiune a lor.

Astăzi, "nebulul" școlii s-a apropiat de mine în pauză. Mi-a spus că-i pare rău că se poartă așa dar că nu poate să se abțină. Am încercat să-i explic că ceea ce oferă se întoarce la el; că dacă el se va purta "frumos" cu colegii, și ei îi vor urma exemplul.

Putem face ceva, noi cei care mergem în fata lor ?

Da, putem. Dar pentru asta trebuie să căutăm în noi și să ne străduim să-i vedem ca pe niște oameni frumoși, chiar dacă ei se manifestă dificil. O fac pentru că nu știu cum să obțină atenție. Mă refer la cei pentru care "acasă" nu înseamnă o familie iubitoare care la sfârșitul zilei se strânge la masă și râde, la un copil care nu-și vede părinții îmbrățișându-se și care nu știe ce înseamnă respectul față de propria persoană și față de ceilalți.

Iar noi, cei care ne credem înțelepți, trebuie să ne reamintim cum eram cândva, când știam să zâmbim, să fim puri.

Ceea ce ne spunem devine adevărul nostru; dacă noi credem în copii, vom reuși să-i învățăm să se prețuiască și să-și găsească calea.

Noi, cei educați, o putem face.

Dar trebuie să credem și să vrem, să investim în ei pentru că așa investim în sufletele noastre. Altfel, e ca și cum am veni în fața unor manechine. Dar noi venim în fața unor suflete , de multe ori, îndurerate sau neștiutoare. Contează cum ne pregătim să apărem în fața lor. Și putem forța sistemul să-și facă datoria morală; mă refer aici la asistența socială, protecția copilului. Trebuie să-i salvăm pe cei care nu găsesc salvarea acasă. Trebuie să-i educăm și pe cei care au copii și nu știu de ce i-au adus pe lume.

Și putem face asta organizând cursuri pentru adulți, împreună cu copiii lor. Putem forța schimbarea dacă ea nu vine natural. Putem interzice vânzarea țigărilor unor copii de 10 ani, sancționându-l pe cel care le vinde, dar cine face asta? Iar atunci când copiii sunt trimiși de părinții lor să fure sau să cerșească? Cum reușim să schimbăm o țară dacă nu prin educație?

Ar fi frumos să luăm atitudine, să ne întâlnim cu toții, elevi, părinți, profesori și să învățăm împreună .

Să declanșăm o acțiune în toată țara, și să ne facem un obicei din asta.

Să ne întâlnim ca la o șezătoare și să depanăm adevăruri frumoase.

E simplu dacă începem de undeva, cumva, cândva.

Prof. Strungariu Meda

Școala Gimnazială Horia, jud.Tulcea

